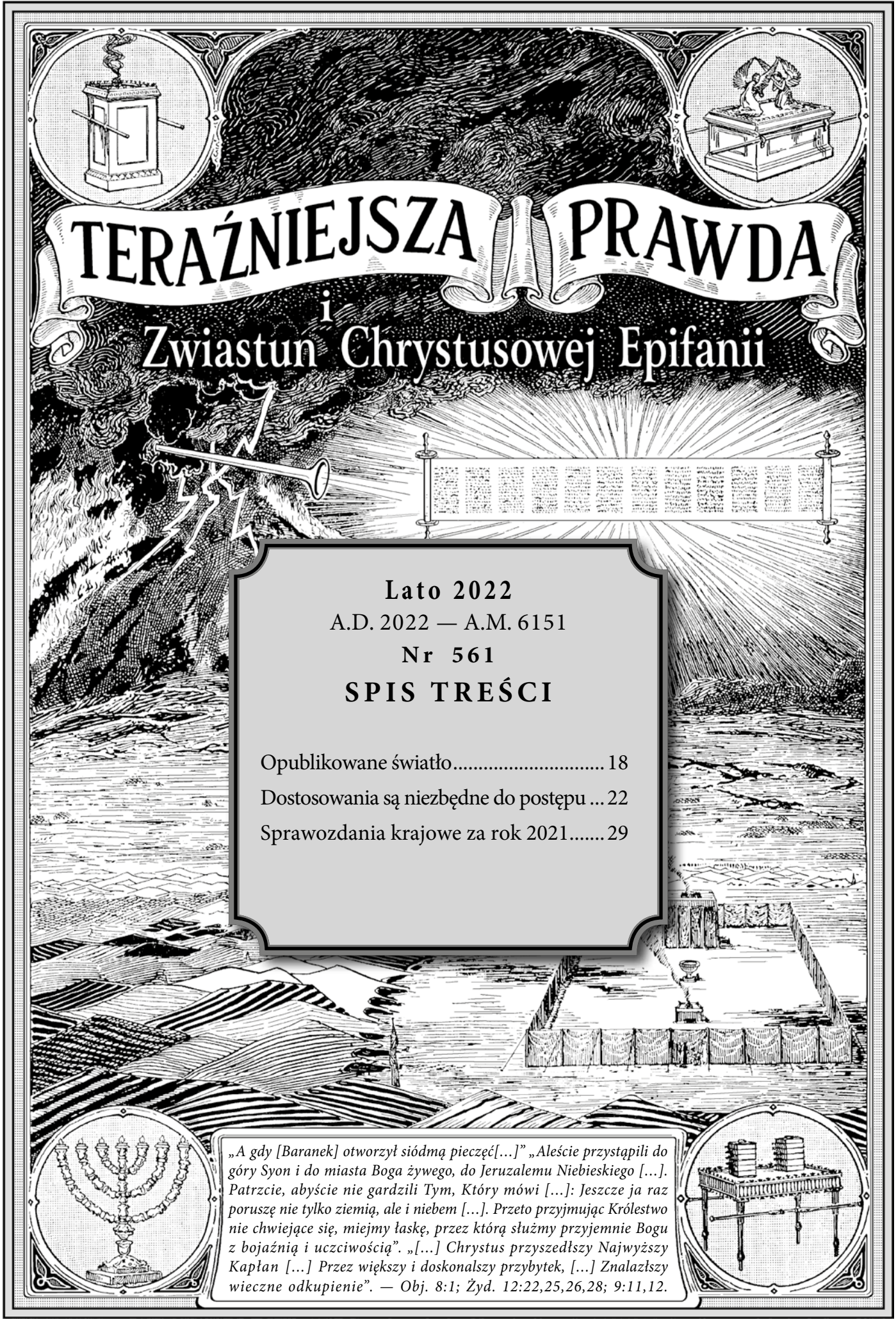

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Lato 2022

A.D. 2022 — A.M. 6151

Nr 561

SPIS TREŚCI

Opublikowane światło..... 18

Dostosowania są niezbędne do postępu ... 22

Sprawozdania krajowe za rok 2021..... 29

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć[...]” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego [...]. Patrzcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi [...]: Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem [...]. Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służmy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością”. „[...] Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan [...] Przez większy i doskonalszy przybytek, [...] Znalazłszy wieczne odkupienie”. — Obj. 8:1; Żyd. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

OPUBLIKOWANE ŚWIATŁO

„Twoje słowo jest pochodnią dla moich nóg i światłością
na mojej ścieżce” Ps. 119:105, UBG.

Zacznijmy naszą podróż przy pomocy światła opublikowanego 178 lat temu, dotyczącego okresu, kiedy świat religijny był przesiąknięty credami wyznaniowymi ciemnych wieków (czas, kiedy świat przechodził stan stagnacji lub upadku) od około 500 do 1500 roku naszej ery. Czas religijnych przesądów, wypraw krzyżowych – czas, w którym wojny religijne między chrześcijanami i muzułmanami rozpoczynały się głównie w celu zabezpieczenia kontroli nad miejscami świętymi (między innymi Jerozolimą) uważanymi za takie przez obie grupy. W sumie osiem głównych wypraw krzyżowych miało miejsce między 1096 a 1291 rokiem.

Poznajmy historię rozwoju powstawania, dystrybucji i wpływu książek przed Żniwem Wieku Ewangelii, w czasie tego Żniwa i po nim. My, jako poświęcone dzieci Boże, mamy dobry powód do radości, gdy widzimy Boskie kierownictwo w na-

szych pismach od momentu początkowego zrozumienia, gdy kaznodzieje i wydawcy zaczęli oddzielać światło od ciemności aż do narodzin pełnego światła, gdy stało się ono na czasie: Przyp. 4:18 (UBG) „Ale ścieżka sprawiedliwych jest jak jasne światło, które świeci coraz jaśniej aż do dnia doskonałego” i Iz. 60:2 (UBG) „Oto bowiem ciemność okryje ziemię i mrok – ludy, ale nad tobą wszędzie PAN i jego chwała pojawi się nad tobą”.

Zaczynamy od jednego z wybranych naczyń Bożych, urodzonego 15 lutego 1782 r. William Miller otrzymał tylko 18 miesięcy formalnej edukacji, ale jego pragnienie wiedzy doprowadziło go do poziomu samokształcenia, jaki pozwolił mu zrozumieć proste, bezpośrednie świadectwo Pisma Świętego. W 1844 r. brat William Miller w wieku 62 lat rozpoznał termin Babilon jako oznaczający zamieszanie. Termin ten stosowany jest w Piśmie Świętym do różnych form fałszywej religii, które kiedyś były czyste, a teraz uległy zepsuciu. Wybraliśmy kilka fragmentów Pisma Świętego, które pomogą nam skupić się na tym zagadnieniu.

W Jana 15:8 (UBG) nasz Pan mówi nam: „W tym będzie uwielbiony mój Ojciec, że wydadcie obfity owoc; i będziecie moimi uczniami”. Ta wiara musi być pełna energii i aktywna: „[...] wiara, która działa przez miłość” (Gal. 5:6, UBG). Jeśli mamy prawdziwą wiarę i miłość, będziemy mieli gorliwość, przejawiającą się w dobrych uczynkach i w radości ze służby naszemu Ojcu Niebiańskiemu. Tak, Mat. 7:19 (UBG) mówi: „Każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, zostaje wycięte i wrzucone w ogień”. Myśli te odnoszą się również do obecnych czasów! Wracamy teraz do naszej analizy opublikowanego światła. William Miller nie sympatyzował z wpływami, które prowadziły do fanatyzmu. Oświadczył on, że każdy duch powinien być wypróbowany przez Słowo Boże, abyśmy wiedzieli, jakiego rodzaju jest to duch: „A tak z owoców ich poznacie je” (Mat. 7:20).

Obecnie przyjrzymy się przyjacielowi Williama Millera, kaznodziei Josephowi Marshowi; dzięki wpływowi Williama Millera i powiązaniom z nim opublikował w 1851 r. książkę o chwalebnej restytucji zatytułowaną *The Age to Come (Nadchodzący wiek)*. Rozważał w niej ziemskie przedtysiącletnie Królestwo Chrystusa i przedstawił myśl na temat pogan żyjących w czasie powrotu Chrystusa. Również brytyjski pedagog, Henry Dunn, napisał co najmniej cztery książki, z których jedna miała 700 stron i uczyła, że niezabawieni zmarli zostaną wzbudzeni na próbę do życia wiecznego. Jeszcze inny, Jacob

TERAŻNIEJSZA PRAWDA i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane kwartalnie (Wiosna, Lato, Jesień, Zima)
przez

ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

ul. Dziewińska 40, 60-178 Poznań

Redaktor

Leon Snyder, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs,
PA, 19425-2700, U.S.A.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Henryk Olekszy

Roczna prenumerata 4 szt. x 3 zł = 12 zł.

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne:

angielska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska, malajalam,
kannada, ukraińska, litewska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie prawdy paruzycznej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym z ludu Pana, którzy o to poproszą.

Blain, był zainspirowany pracą Henry'ego Dunna i cytował ją. Jacob Blain w 1871 r. napisał i opublikował książkę *Hope for our race and God's government Vindicated* (*Nadzieja dla naszego rodu i Boski rząd potwierdzony*).

Zwróćmy teraz naszą uwagę na braci George'a Storrsa i George'a Stetsona, którzy byli współczesni braciom, o których wspomnieliśmy wcześniej. Moi drodzy bracia, jeśli kiedykolwiek zastanawialiście się nad wartością religijnego nauczania matki, przeczytajcie poniższe myśli uważnie. Matka George'a Storrsa zbierała swoje dzieci wokół siebie, aby nauczać je o sprawach dotyczących Boga i Jezusa. Ponieważ kalwinizm był jedynym dostępnym nauczaniem, starała się, jak tylko mogła, przeciwdziałać temu fatalistycznemu błuźnierstwu i przekazać im, że jeśli będą szukać Pana, to Go znajdą. To spowodowało, że w umyśle młodego George'a pojawiło się głębokie pragnienie stania się chrześcijaninem. „Ale szukajcie najpierw królestwa Bożego i jego sprawiedliwości, a to wszystko będzie wam dodane” (Mat. 6:33, UBG).

W wieku 18 lat George Storrs, podczas medytacji, został tak dotknięty poczuciem dobroci pochodzącej od Boga, że postanowił szukać Pana, aż Go znajdzie. Pewnego dnia podczas rozmowy ze swoją matką wspominał, że lubi słuchać kogoś, kto z uczuciem mówi o Jezusie. Jego matka zapytała wtedy: Czy uważasz, że jesteś chrześcijaninem? Na to on odpowiedział, że jest bardzo zainteresowany tym tematem. Matka powiedziała, że od dawna tak myślała i od tego czasu oboje prowadzili częste rozmowy i wspólnie się modlili. Była dla niego matką w wielu znaczeniach tego słowa i dlatego nigdy nie przestał błogosławić Boga za nią. Następnie ożenił się i wstąpił do Kościoła Kongregacyjnego, a po sześciu i pół roku zmarła jego żona. Wtedy po raz pierwszy usłyszał kaznodzieję metodystycznego. O tym doświadczeniu powiedział: ich piekło było gorące, ale ich wolna łaska próbowała złagodzić niektóre z ich błuźnierstw. George ponownie się ożenił i wstąpił do służby metodystycznej. Szybko przekonał się, że nie może oddać swoich przekonań w ręce biskupów. Po szesnastu latach wycofał się z tej służby!

W 1837 r. znalazł na podłodze wagonu kolejowego broszurę mówiącą o zniszczeniu jako ostatecznym losie złych. Po długich badaniach uczynił Biblię i tylko Biblię podstawą swoich poglądów. W 1841 r. został wciągnięty do grona przywódców, którzy podążali za bratem Williamem Millerem i jego nauką o drugim adwencie. Kolejny ważny krok w życiu brata Storrsa nastąpił, gdy niespodziewanie został zaproszony do objęcia stanowiska pastora w Albany w stanie Nowy Jork, gdzie znane były już jego poglądy na temat warunkowej nieśmiertelności. W 1842 r. poczuł się zmuszony do jasnego wyrażenia swojego zrozumienia. Wówczas po raz pierwszy kościół wypełnił się po brzegi. Swoje przemyślenia zawarł

w sześciu kazaniach, które później zostały opublikowane.

Cel sześciu kazań brata Storrsa jest określony w podtytule: Czy istnieje nieśmiertelność w grzechu i cierpieniu? (1) Nieśmiertelność pociąga za sobą wieczne cierpienia: oświadczył tutaj, że takie nauki pochodzą od Platona, a rzekoma nieśmiertelność duszy jest czystym założeniem. (2) Śmierć jest całkowitym pozbawieniem życia. W tym kazaniu podkreśla, że zginąć oznacza przestać istnieć, jak nauczał Jezus, zginiecie oznacza śmierć, a nie życie w nieszczęściu. (3) Śmierć jest unicestwieniem świadomego bytu. Dodaje, że grzeszni ludzie są dotknięci śmiertelną chorobą (grzechem) całkowitego unicestwienia świadomego bytu. (4) Ojcowie kościoła łączyli filozofię z Biblią. On cytuje Enfielda, który stwierdza, że niektórzy Ojcowie Kościoła usiłowali połączyć filozofię pogańską z chrześcijaństwem. Czego uczy Pismo Święte? „Wszystko badajcie, a trzymajcie się tego, co dobre.” (1 Tes. 5:21, UBG) (5) Nieśmiertelna dusza wywodzi się z platonizmu. Jasne i prawidłowe zrozumienie tej nauki przez brata Storrsa zostało przez niego przyjęte z traktatu napisanego przez Henry'ego Grew, który znalazł na podłodze pociągu w 1837 r. Brat Storrs stwierdza, że nauka o nieśmiertelności duszy pochodzi od filozofów platońskich, a nie z doktryny Pisma Świętego. (6) Brak jest dowodów biblijnych na istnienie wiecznego grzechu i cierpienia. W kazaniu numer sześć brat Storrs podkreśla, że konwertyci – ci, którzy przyszli z pogaństwa, najprawdopodobniej mieć zamiar połączyć filozofię pogańską z chrześcijaństwem. Swoje kazanie kończy wezwaniem: Przyjdźcie do Dawcy Życia – uchwycie się życia wiecznego! W 1843 r. brat Storrs rozpoczął pracę redaktora *The Bible Examiner* (*Badacz Biblii*) i wkrótce zaczął odnosić sukcesy na tym polu.

Rozważmy teraz niektóre doktryny nauczane przez brata George'a Stetsona, który urodził się w 1814 r. w Ohio i był naczelnikiem poczty w miejscowości Olena. Następna wzmianka mówi o nim jako o lekarzu Stetsonie praktykującym w latach 1851-1855. Kolejna wzmianka historyczna dotyczy George'a Stetsona i Jonasa Wendella, którzy przez kilka lat usługiwali w zgromadzeniu w Norwalk, Ohio. Czytamy o tym w *The World's Crisis* (*Światowy kryzys*) napisanym w 1873 r. przez Jonasa Wendella. Brat Stetson zmarł w swoim domu w Edinboro, w Pensylwanii w 1879 r. Nabożeństwo żałobne odbyło się w zwykłej sali, ponieważ była ona większa niż którykolwiek z lokalnych kościołów. Miało to miejsce w niedzielę i przez wzajemny szacunek wszystkie kościoły zostały zamknięte, a pastory wzięli udział w tym nabożeństwie.

Ostatnią prośbą brata Stetsona było, aby pastor C.T. Russell wygłosił kazanie na jego pogrzebie. W uroczystościach żałobnych uczestniczyło około 1200 osób, co jest dowodem wielkiego szacunku, ja-

kim cieszył się brat Stetson. Nasz Pastor oraz wierny i roztrotny sługa Pana, brat Russell, zakończył nekrolog tymi słowami: „Prawda kosztowała go wiele, ale kupił ją z radością”. Podano także, że dom brata Stetsona znajdował się w Edinboro, Pensylwania i że był on jedną z osób, która stała się szczególnym sługą Bożym. W wieku sześciu lat Paul S.L. Johnson uczestniczył w pogrzebie brata Stetsona i po raz pierwszy zobaczył pastora Russella. Brat Johnson stwierdził, że dobrze pamięta atmosferę czci i przepełnionego żalem szacunku okazanego podczas tego nabożeństwa żałobnego. Zaledwie dwa miesiące później zmarł brat Storrs. Pastor Russell powiedział w mowie pogrzebowej: nasz brat właśnie wszedł w 84 rok życia i był dość schorowany. Był wiernym sługą i wkrótce wejdzie do radości Pana. Oplakujemy stratę przyjaciela i brata w Chrystusie.

Ta informacja rodzi pytanie: Jak brat Russell poznał i zrozumiał Słowo Boże? W 1870 r., po dwuletnim badaniu ponurych pustyń pogaństwa, pastor Russell podniósł się z niemalże stanu rozpacz, dochodząc do religijnej prawdy dzięki posłudze Jonasa Wendella, kaznodziei ugrupowania Drugiego Adwentu. To był ten sam człowiek, który służył wraz z bratem Stetsonem. Dzięki opublikowanemu światłu tych wszystkich sług Bożych pastor Russell przekonał się, że Biblia jest prawdziwym Bożym objawieniem dla ludzkości i że nie naucza ani o nieśmiertelności człowieka, ani o wiecznych mękach. Brat Russell zetknął się z braćmi Stetsonem i Storrssem, gdy otrzymał czasopismo *The Bible Examiner*. Brat Storrs przez lata twierdził, że Adam sprowadził na rodzinę ludzką grzech i śmierć, a nie wieczne męki, a Jezus z łaski Bożej dał siebie na okup za wszystkich. Wypełniony takimi naukami *The Bible Examiner* wywarł na br. Russellu jak najbardziej korzystny wpływ. Potrzeby br. Russella związane z jego rozwojem oraz przygotowywaniem się do służby zostały w szczególny sposób zaspokojone, nie tyle przez ustne przekazy co przez artykuły i listy zamieszczone w *The Bible Examiner*.

To czasopismo i listy były czytane przez innych członków zgromadzenia, jak również i przez samego pastora Russella. Członkowie tego zgromadzenia biblijnego widzieli, jak pastor Russell wzrastał w wiedzy, którą bracia Stetson i Storrs wylewali na niego. Żaden z nich nie wiedział wtedy ani nie zdawał sobie sprawy, że brat Russell był wówczas przygotowywany do urzędu szafarza nad Pańską czeładzią jako specjalny przedstawiciel Jezusa, bo to właśnie oznaczało to pomazanie! Zostało to pokazane w jego zarządzaniu żniwem, jak również w prowadzeniu dysput w tamtym czasie.

Bracia Stetson i Storrs, którzy pracowali z pastorem Russellem zdawali sobie sprawę z tego faktu. A kilka lat po namaszczeniu antytypicznego Dawida, umierając, zakończyli swoją służbę. Jako antytypiczny Samuel bracia Stetson i Storrs rozpoznali, że tym,

który pozostał – tym, który miał paść owce – był pastor C.T. Russell.

Kontynuujemy naszą podróż, rozważając światło opublikowane 136 lat temu, kiedy świat religijny był przesiąknięty wyznaniem (zasadami wiary) z Ciemnych Wieków, z okresu od około 500 do 1500 roku naszej ery. Dlatego było to niespotykane, że młody człowiek – C.T. Russell, mający 34 lata, rozważał różne poglądy oraz napisał i opublikował książkę wyjaśniającą je. Studiując te poglądy, dostrzegamy w tych dokonaniach odwagę i hart ducha autora pomimo przytłaczających przeszkód, a także widzimy bogatą spuściznę, którą nam pozostawił. Pragniemy wraz z Wami zgłębić historię rozwoju, dystrybucji i wpływu tej książki w okresie Żniwa i aż do naszych czasów. Prawdy zawarte w książce *Boski Plan Wieków*(P1), zostały zrozumiane w okresie 16 lat, 1869-1885, przy czym znaczna część procesu pisania miała miejsce w latach 1882-1886. Naszym pragnieniem jest, abyście zrozumieli, jak Boża ręka prowadziła powstawanie tej książki, a także, abyśmy zobaczyli wpływ innego opublikowanego światła napisanego przez wybranych przez Boga autorów. Chcemy podzielić się z Wami nazwiskami niektórych z nich!

Joseph Marsh, współpracownik Williama Millera, napisał książkę opublikowaną w 1851 r. (34 lata przed P1) zatytułowaną *The Age to Come* (*Wiek przyszedł*). Rozważał w niej ziemskie przedtysiącletnie Królestwo Chrystusa. Wierzył, że w czasie powrotu Chrystusa będą żyli poganie. Henry Dunn napisał co najmniej cztery książki, w których nauczał, że niezbażeni zmarli zostaną wzbudzeni na próbę do życia wiecznego. Jacob Blain opublikował w 1871 r. książkę *Hope for our Race* (*Nadzieja dla naszej rasy*), a także *God's Government Vindicated* (*Boski rząd potwierdzony*). George Storrs w 1871 r. opublikował książkę zatytułowaną: *Promise and Oath of God to Abraham* (*Obietnica i przysięga Boga dla Abrahama*). Brat Storrs twierdził, że przyszła próba dotycząca życia jest zapewniona przez obietnicę daną Abrahamowi. W 1873 r. wydał kolejną książkę *The Divine Plan in the Government of our Race* (*Boski plan w zarządzaniu naszą rasą*), w której nakreślił dyspensacje Boskiego planu, tak jak go wtedy rozumiano. Wiele z sukcesu P1 wynikało z tego, że był on zbudowany w oparciu o sukces lub porażkę tych poprzednich książek – opublikowane światło na czasie.

W 1880 r. jeden ze współpracowników pastora Russella, John H. Paton, napisał *Day Dawn* (*Brzask dnia*), przedstawiając dwa tematy, restytucję i pro-roctwo czasowe, opublikowane przez A.D. Jonesa, który również rozpoczął publikację pod nazwą *Zion's Day Star* (*Gwiazda dnia Syonu*).

W 1877 r. N.H. Barbour i C.T. Russell wydali swoją książkę *The Three Worlds* (*Trzy światy*). Uważa się, że artykuł z *The Three Worlds* był pierwszym, który łączył ideę restytucji z prorocstwem czasowym – tematami, które były później rozważane w paru-

zyjnych tomach P1, P2 i P3. Była to duża ilość opublikowanego światła, jednak nie była to cała prawda.

PozwólmY teraz naszym umysłom cofnąć się w czasie o jakieś 3100 lat do ostatniego z sędziów i pierwszego z proroków. Samuel został poświęcony Bogu w chwili narodzin przez pełną wdzięczności matkę i wychowany w świątyni Sylo przez kapłana Heliego. Samuel, największy patriota Izraela i rzecznik Boga, gniewnie potępił Saula i potajemnie namaścił Dawida na króla. 1 Sam. 16:1 (UBG) mówi: „Wtedy PAN powiedział do Samuela: Jak długo będziesz bolał nad Saulem, skoro odrzuciłem go, aby nie królował nad Izraelem? Napełnij swój róg oliwą i idź, posyłam cię do Jessego Betlejemity. Tam bowiem upatrzyłem sobie króla wśród jego synów”. Ponownie przenosimy się do czasu, w którym Bóg rozkazał antytypicznemu Samuelowi, aby napełnił swój umysł (róg z w. 1.) trafnymi prawdami, a on znajdzie wybrańca spośród nominalnego ludu (Jessego), który kocha i studiuje Biblię.

Bóg przez zasady swego słowa, przez swego ducha i opatrności zaczął w 1846 r. przemawiać do Williama Millera, który zauważył, że wielcy przywódcy kościoła nominalnego zostali odrzuceni przez Pana. Uznał on również, że podobnie jak Samuel był zbyt stary i zmęczony, aby być przywódcą i rozglądał się za kimś wybranym przez Boga. W latach 1846-1871 bracia George Storrs i George Stetson jako członkowie antytypicznego Samuela szukali przywódcy dla ludu Pana. Antytypicznym najmłodszym synem Jessego był C. T. Russell.

Jak C.T. Russell poznał i zrozumiał Słowo Boże? W latach 1868-1870, po dwuletnim badaniu ponurych pustyń pogaństwa, pastor Russell podniósł się z niemalże rozpacz, dochodząc do poznania religijnej prawdy dzięki posłudze wybranego przez Boga naczynia Jonasa Wendella, kaznodziei Drugiego Adwentu, który przekonał go, że Biblia jest Bożym objawieniem. Będąc pod wpływem służby Jonasa Wendella, pastor Russell doszedł do takiego nastawienia psychicznego, że był gotów badać Biblię jako Boskie Objawienie. Czytanie *The Bible Examiner* przez pastora Russella było najbardziej korzystne dla przyszłego ustanowienia pastora Russella jako antytypicznego Dawida.

Bracia Stetson i Storrs, jako członkowie antytypicznego Samuela, mieli przywilej namaścić pastora Russella na antytypicznego Dawida w latach 1871-1874. Pastor Russell miał 19 lat, gdy rozpoczęło się to pomazanie. Dzięki opublikowanemu światłu tych wszystkich sług Bożych pastor Russell przekonał się, że Biblia jest prawdziwym Bożym objawieniem dla ludzkości i że nie uczy ani o nieśmiertelności człowieka, ani o wiecznych mękach.

Jako poświęcone dzieci wszechmogącego Boga jesteśmy pod wrażeniem biblijnej prawdy, że Bóg jest u steru i wybiera tych, którzy będą Mu służyć! Obecnie przeanalizujemy biblijną historię Samuela.

W 1 Sam. 1:13,15,20,27,28 (UBG) czytamy: „Lecz Anna mówiła w swym sercu i tylko jej wargi się poruszały, ale jej głosu nie było słychać. Heli sądził więc, że jest pijana”. W. 15.: „Anna zaś odpowiedziała: Nie, mój panie. Jestem kobietą utrapionego ducha. Nie piłam ani wina, ani mocnego napoju, lecz wylałam swoją duszę przed PANEM”. W. 20.: „I gdy się wypełniły dni potem, jak Anna poczęła, urodziła syna i nadała mu imię Samuel, gdyż mówiła: Uprosiłam go u PANA”. W. 27.: „Prosiłam o to dziecko i PAN spełnił moją prośbę, którą zaniósłam do niego”. W. 28.: „Dlatego też oddaję je PANU. Na wszystkie dni jego życia zostaje oddane PANU. I oddał tam pokłon PANU”. Wszyscy wiemy, jak Bóg posłużył się Samuelem.

Jak bardzo ta historia przypomina nam historię matki brata George'a Storrsa, gdy zebrała swoje dzieci, aby pouczyć je o Bogu, Jezusie i powiedzieć o oddaniu George'a Panu. Pani Storrs powiedziała do George'a: będziesz szukał Pana i znajdziesz go. O, moi drodzy poświęceni bracia, możemy mieć dokładnie takie samo zaufanie do tych, których Bóg wybrał jako antytyp Samuela. Przez tych sług Bożych pastor Russell został wybrany na stanowisko szafarza nad Pańską czeladzią jako specjalny przedstawiciel Jezusa, o czym ani on sam, ani inni nie wiedzieli. Pastor Russell otrzymał bardzo solidny fundament, na którym mógł budować. W 1878 r. pastor Russell wygłosił serię kazań, które później zostały opublikowane w gazetach w Pittsburghu i w *Strażnicy Syjonu*. Były to: (1) Cel powrotu naszego Pana, (2) Dzień sądu, (3) Sposób drugiego adwentu (4) Dzień Pański, (5) Kiedy przyjdzie Chrystus. W tych tytułach możemy dostrzec wpływ brata Williama Millera jako wyznawcy Drugiego Adwentu.

Pastor Russell opublikował również traktaty, które później połączył w 164-stronicową broszurę zatytułowaną: „Pokarm dla myślących chrześcijan”. Osiągnęła ona nakład półtora miliona egzemplarzy. Pastor Russell miał również zestaw sześciu kazań wyjaśniających wykres Boskiego planu wieków. Wzmianka o tym jest podana w R0347 (1882 r.), nie znamy jednak szczegółów zawartych w tych kazaniach.

Pastor Russell zaczął rozumieć 3 Moj. 16 i napisał artykuł w R0072 (1880 r.) zatytułowany „Cienie Zakonu”, w którym stwierdził, że Prawo Mojżeszowe było podane w najdrobniejszych szczegółach i przestrzegane ze skrupulatną dokładnością. Skoro to jest prawdą, to jak bardzo my powinniśmy się starać, aby dokładnie odczytać znaczenie tych obrazów, których wypełnienie trwało latami i które szczegółowo przedstawiają wszystkie różnorodne cechy dzieła pojednania między Bogiem a człowiekiem.

Jesienią 1879 r. po raz pierwszy podczas żniwa Wieku Ewangelii dwa zbawienia, tak jak zostały one przedstawione w typach Przybytku, stały się bardziej jasne dla pastora Russella. W *Cieniach Zakonu*

napisał on o poświęceniu kapłaństwa. Pastor Russell przez trzy dni modląc się i studiując starał się otrzymać światło na temat 3 Moj.16. Kilka tygodni po tym, jak ono nadeszło, zebrał swoich głównych współpracowników na ośmiodniowe seminarium, gdzie przedstawił im swój niepokój, zmagania i modlitwy do Boga o oświecenie. Wyjaśnił im swoje odkrycia i wspólnie omówili nowe światło dotyczące Przybytku. Było to pod koniec listopada i na początku grudnia 1879 r. Te wybrane naczynia Boże napełniły spiżarnię prawdy pokarmem na czas słuszny tak, aby C.T. Russell stał się szafarzem wszystkich Bożych dóbr (Mat. 24:45-47).

W styczniu 1880 r. pastor Russell napisał do lutowego wydania *Strażnicy* swój pierwszy artykuł na temat nowego światła wypływającego z Przybytku. Ponad rok później opublikował *Cienie Przybytku*, które przez wielu było uważane za jego najlepsze opublikowane światło. Wyjaśnienia dotyczące restytucji były drukowane przed wydaniem tomu P1 *Wykładów Pisma Świętego*. Rozumiemy, że część sukcesu tego tomu wynika z tego, że powstał on w oparciu o sukces tych wcześniejszych wyjaśnień lub o brak takiego sukcesu. Chociaż duża część tomu P1 pochodziła z wcześniej istniejącego materiału, było też trochę takich wyjaśnień, które zostały napisane na nowo w okresie około czterech lat. Stare i nowe zostały umiejętnie połączone, aby stworzyć spójną całość.

W kwietniu 1882 r. w R0335 pastor Russell nakreślił wstępny plan książki: *Millennial Day Dawn* (*Brzask dnia Tysiąclecia*). Powiedział, że będzie ona zawierać deklarację tego, co rozumiemy jako plan Boży i że będzie to książka, którą będziemy chcieli studiować sami i pożyczać innym zainteresowanym. Nazwa *Millennial Day Dawn* (*Brzask dnia Tysiąclecia*) została wybrana, aby odróżnić ją od publikacji *Day Dawn* (*Brzask dnia*) autorstwa Johna H. Patona, a mimo to ludzie mogli ją identyfikować z tym opublikowanym światłem na temat restytucji i proctw czasowych. Do czasu publikacji nazwa została zmieniona na *Millennial Dawn* (*Brzask Tysiąclecia*) i opisywała wyłącznie plan wieków. Jakże jesteśmy za to wdzięczni.

Istnieją różne wydania P1 z pewnymi zmianami w przedmowie i tekście, które były wymagane; np. kiedy tytuł serii został zmieniony na *Wykłady Pisma Świętego*. W wydaniu z 1937 r. mamy zarówno przedmowę pastora Johnsona jak i autorską przedmowę pastora Russella. Suma wszystkiego, czym się z wami podzieliliśmy, zaowocowała 350 stronami opublikowanego światła. Szanujmy ten bogaty dar, jaki otrzymaliśmy!

PT 2022, s. 18-22

DOSTOSOWANIA SĄ NIEZBĘDNE DO POSTĘPU

„[...] *bo ja jestem Bogiem, nie ma żadnego innego, jestem Bogiem i nie ma nikogo podobnego do mnie*” (Iz. 46:9, UBG).

SŁOWO Jehowy jest pokazane jako „Boski Plan”! Słowo Jehowy jest opisane w Iz. 55:11 (UBG): „Tak będzie z moim słowem, które wyjdzie z moich ust: nie wróci do mnie na próżno, ale uczyni to, co mi się podoba, i poszczęści mu się w tym, do czego je poślę”. To jest właśnie „Boski plan”! Boski plan przywrócenia ludzkości do łaski działa (na Ziemi) z wieloma dostosowaniami od nieco ponad 6000 lat. Jednak nie został on zmieniony, ale zostały podane bardziej szczegółowe wyjaśnienia z nim związane. Taka potrzeba jest pokazana w Przyp. 4:18 (UBG): „Ale ścieżka sprawiedliwych jest jak jasne światło, które świeci coraz jaśniej aż do dnia doskonałego”.

Wraz z nieposłuszeństwem ojca Adama, grzech wszedł na świat, człowiek został odcięty od społeczności ze swoim Stwórcą – była to część kary za grzech. To odcięcie od społeczności z Bogiem musiało być jednym z najcięższych doświadczeń człowieka. Musiał łaknąć i pragnąć ponownej blis-

kości Boga, Boskiej ochrony i miłości. Gdyby nie odczuwał takiego pragnienia, to oznaczałoby, że nie został stworzony na doskonałe podobieństwo Boże. Przez wieki wielu z potomstwa Adama uległo deprawacji i demoralizacji, a pierwotne podobieństwo charakteru do charakteru Boga stało się zamazane, słabe i niewyraźne. Chociaż pragnienie Boga nadal pozostaje w sercach poświęconych, to jednak u niektórych jest ono tak słabe, że mało dbają o swego Stwórcę i łatwo zadowolają się przyjemnościami tego świata.

Wszyscy Apostołowie zapewniają nas, że celem Boga nie jest dozwoleństwo, aby panowanie grzechu i śmierci trwało wiecznie. Mówią nam, że Boskim planem jest, aby Mesjasz w wyznaczonym przez Ojca czasie przyjął wielką władzę i panował jako Król królów i Pan panów, gładząc grzech i wszelkie zło, podnosząc ludzkość i udzielając Boskiego błogosławieństwa tam, gdzie przez sześć tysięcy

lat panowało Boskie przekleństwo. Pisarze biblijni wyjaśniają, że nie oznacza to zmiany w Boskich zamierzeniach, lecz że Bóg zaplanował to od założenia świata. Chociaż Bóg pozwolił, aby grzech wszedł na świat i żeby śmierć królowała, to jednak w najpełniejszym stopniu zapewnił Odkupiciela. Odkupiciel ten miał umrzeć za nasze grzechy i ostatecznie stać się odnowicielem i dawcą życia dla Adama i jego potomstwa – dla wszystkich, którzy przyjmą życie wieczne na Boskich warunkach.

W celu naszej nauki, przedstawimy obecnie posłanników Laodycei: pastorów Russella i Johnsona. Pastora Russella ukazany jest w Piśmie Świętym jako „[...] sługa wierny i roztropny, którego postanowił pan jego nad czeladzią swoją, aby im dawał pokarm na czas słuszny [...]” (Mat. 24:45). Nasuwa się pytanie: czy po roku 1916 możemy spodziewać się postępującej prawdy? Z całą pewnością! Tak, pastor Russell miał pieczę nad wszystkimi powierzonymi rzeczami tak długo, jak trwało jego szafarstwo. Dlatego też, gdy jego szafarstwo się skończyło, przestał mieć pod swoją opieką czeladź (Ezech. 9:11). Jest to bardzo oczywiste, że ci, którzy zaprzeczają, że jakakolwiek prawda na czasie może zostać przedstawiona od czasu jego śmierci, lub którzy zaprzeczają, że jakakolwiek została przedstawiona od tego czasu, opierając swoje zaprzeczenie na poglądzie, że nie miał on pieczy nad całą czeladzią, czynią to wbrew bardzo jasnej zasadzie podanej powyżej w odniesieniu do czasu trwania szafarstwa. Co więcej, ich pogląd jest w bezpośredniej sprzeczności z wyraźną obietnicą Pana, że światło dla sprawiedliwych będzie świecić coraz jaśniej aż do dnia doskonałego, który oczywiście należy jeszcze do przyszłości (Przyp. 4:18).

Drodzy Bracia, Boski plan nie został zmieniony, ale zostały podane bardziej szczegółowe, dotyczące go wyjaśnienia. Pastor Russell, podczas Paruzji, położył fundamenty i „wykonywał wśród ludu Bożego pracę *przygotowawczą* do zbudowania tego obozu [epifanicznego]”. Wierzmy, że jest wolą Bożą, abyśmy zajęli się tą pracą prowadzoną *w ten sam sposób*, ponieważ (E10, s. 672) „obóz Epifanii, który będzie się składał z wiernych usprawiedliwionych i nawróconych żydów, będzie zbudowany przez *głoszenie świadectwa o Królestwie* (kursywa nasza), [...] ponieważ *metody* tej pracy [kursywa nasza – jak Biblia przedstawiona w obrazkach, wykłady dotyczące Boskiego planu wieków, praca kolporterska, ochotnicza, pasterska i do rodzin osób zmarłych, badania bereańskie, wykłady publiczne, itd.] i *literatura* [kursywa nasza – jak tomy, broszury, artykuły, ulotki, itd.] wprowadzone przez naszego Pastora będą *głównie* używane [głównie, lecz nie wyłącznie; np. E16, E1, 2, 4, 5, 12 i 15 będą także użyte kiedy zajdzie taka potrzeba, razem z odpowiednimi pismami br. Russella i br. Johnsona, dostosowanymi do aktualnych potrzeb, itd.]”. (PT 1954, s. 59 – TP 1954, s. 80 – przyp. tłum.).

Należy podkreślić, że to br. Russell i br. Johnson nauczali, że niektórzy obecni poświęceni wierzący, pochodzący z pogan (*zaliczeni* przez Boga do Izraelitów), będą mieli pierwszeństwo w Królestwie przed cielesnymi Izraelitami. Występowanie przeciwko tej nauce, potwierdzonej i bronionej w naszych czasach w *Teraźniejszej Prawdzie* i w innych miejscach, pokazuje, że taki przesiewający bładziciel występuje przeciwko br. Russellowi i br. Johnsonowi. Jak czytamy w PT 1972, s. 15: jeżeli Bóg czyni wyjątek od ogólnej zasady „najpierw Żydom” w przypadku klasy Młodocianych Godnych, którzy wejdą pod Nowe Przymierze, pochodząc głównie z pogan – co sam bładziciel przyznaje – to z pewnością nie ma powodu, dla którego Bóg nie mógłby uczynić wyjątku również w przypadku innej poświęconej klasy – Poświęconych Obozowców Epifanii, którzy wejdą pod Nowe Przymierze, ale są głównie z pogan. Ta klasa również jest wierna Bogu w poświęceniu w czasie, gdy grzech wciąż ma przewagę (PT 1973, s. 27).

Ci, którzy zostali powołani przez Jehowę, by stać się Jego poświęconymi dziećmi podczas rozszerzonego dzieła Żniwa Wieku Ewangelii, są wielce błogosławieni dzięki fundamentalnym zasadom przekazanych przez spłodzonych z ducha pastorów Russella, Johnsona i Jolly'ego; tak, przez postępującą prawdę na czasie! Postępującą prawdą dla poświęconych wierzących jest Słowo Boże jako lampa dla naszych stóp i światło dla naszej drogi. Pastor Russell jako ten wierny i roztropny sługa z Mat. 24:45 z pewnością nie osłabił swego charakteru, gdy służył swemu Panu i braciom na całym świecie, podobnie jak pastory Johnson i Jolly! Br. Russell podczas Paruzji położył fundamenty i „wykonywał pomiędzy ludem Bożym pracę *przygotowawczą* do zbudowania tego obozu [epifanicznego]”. Pastor Jolly przyjął tę pracę i widział również konieczność adaptacji pism br. Russella i br. Johnsona do naszych obecnych potrzeb. Nie chcemy tutaj powiedzieć, że postępująca prawda odkłada na bok prawdę, jaką już posiadamy. Raczej dziękujemy Panu za dołożenie większej ilości prawdy do tej, którą już posiadamy. Myśl ta jest wyrażona w zachwycający sposób: Boski plan nie został zmieniony, ale zostały podane bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące tego tematu (*Herald of Epiphany* 1927, s. 1). Pismo Święte uczy, że prawda na czasie jest dla wszystkich poświęconych (E15, s. 652).

Dobłą rzeczą będzie, jeśli w pełni zrozumiemy następującą prawdę: niespłodzeni z Ducha, poświęceni słudzy mają Ducha Świętego, ponieważ *zawsze przywilejem poświęconych jest zrozumienie prawdy na czasie, udzielanej w okresie ich życia*. (PT 1984, s. 23 – TP 1984, s. 71 – przyp. tłum.). Niektórzy są temu przeciwni, utrzymując, iż oni nie będąc spłodzonymi z Ducha, jako poświęceni słudzy, nie mogą zrozumieć głębokich rzeczy ze Słowa Bożego. Tym, którzy tak twierdzą odpowiadamy, że *Pismo Święte*

naucza, iż we wszystkich okresach prawda na czasie jest podawana dla WSZYSTKICH poświęconych. Z tego powodu podczas wieku Starego Testamentu Starożytni Godni otrzymali wszelką prawdę, jaka wówczas była na czasie. W okresie Pośredniczącego Panowania Chrystusa Godni i klasa restytucyjna nie będąc spłodzeni z Ducha, ostatecznie rozumieją całą Biblię (Iz. 11:9; 29:18, 24; 35:5; Jer. 31:34). Dlaczego? Dlatego, że zawsze przywilejem poświęconych jest zrozumienie prawdy na czasie, udzielanej w okresie ich życia.

Podajemy teraz dalszy dowód z odnośnika PT 1972, s. 15: A jeśli Bóg czyni wyjątek od zasady „najpierw Żydom” w przypadku klasy Młodocianych Godnych – jednej z klas składających się głównie z pogan, która wchodzi pod Nowe Przymierze, czyli przymierze restytucji – to z pewnością nie ma powodu, dla którego Bóg nie mógłby uczynić wyjątku również w przypadku innej klasy – Poświęconych Obozowców Epifanii. Klasa ta również składa się głównie z pogan, jest wierna w poświęceniu się Jemu w czasie, gdy grzech jest w przewadze, i która wchodzi pod przymierze restytucji. Bóg również tej klasie może dać pierwszeństwo przed Żydami ogólnie i resztą klasy restytucyjnej. Jego Słowo pokazuje, że tak właśnie zamierza postąpić, gdyż Poświęceni Obozowcy Epifanii są pokazani w typie przez Medana, trzeciego syna Ketury, a *quasi*-wybrani Żydzi są pokazani przez Midiana, czwartego syna Ketury. W ten sposób, przeszłe i obecne twierdzenia błędzicieli, którzy odwołują się do słów Apostoła „najpierw Żydom”, okazują się być pozbawione podstaw.

Służba Ruchu prawdy musi posuwać się naprzód w rozpoznawaniu powołanych klas, kiedy są one na czasie, ponieważ wezwanie skierowane do *quasi*-wybranych jest ważne i aktualne jako teraźniejsza prawda, bo Pan rzuca nam dodatkowe światło na ten temat. Byliśmy głodni i spragnieni prawdy, a skosztowawszy dobrego Słowa Bożego i otrzymawszy Ducha Świętego stwierdzamy, że wraz z uzyskaną siłą nasz apetyt wciąż wzrasta i coraz bardziej pragniemy Chleba, który zstąpił z nieba i Wody Żywota.

W BS 1991, s. 28 (SB 1992, s. 64 – przyp. tłum.) br. Hedman poczynił trafne uwagi: To prawda, że są zmiany, dostosowania do naszych czasów i obecnych warunków. Nie nosimy turbanów, luźnych szat ani sandałów. Nie podróżujemy na wielbłądach, niezbyt często pieszo czy żaglowcami. Korzystamy z maszyny drukarskiej, poczty, różnych środków szybkiego przesyłania danych, itp. Większość naszej ewangelizacji dokonujemy przez słowo drukowane: książki, broszury, traktaty, czasopisma, specjalne wydawnictwa dla ochotników, pracę wśród pogrążonych w żałobie, od drzwi do drzwi itp. Nie są to jednak różnice, lecz dostosowanie tych samych zasad do naszych czasów.

Zauważamy bardzo niebezpieczną tendencję w sercach niektórych braci: brak szacunku dla

opatrnościowych zarządzeń Pana. Tak jak w przeszłości, tak i dzisiaj Bóg mierzy zdolność poświęconych do wierności trzema rzeczami: (1) różnym stopniem posiadania przez nich Ducha Świętego, (2) ich różnymi talentami i (3) ich różnymi sytuacjami opatrnościowymi. Suma poszczególnych elementów – 100% liczone jest jako doskonałość. Bóg ocenia ich zdolność do wierności, a w rezultacie ustawia ich na różnych stanowiskach o większej lub mniejszej odpowiedzialności. Dlatego ci, którzy mają większą miarę Ducha, lepsze zdolności i korzystniejsze sytuacje opatrnościowe, otrzymują wyższe i bardziej odpowiedzialne stanowiska. Te wyższe stanowiska różnią się także zgodnie ze zmienną wartością procentową kombinacji tych trzech rzeczy u tych, którzy mają dużą, większą i największą miarę Ducha, zdolności i korzystne sytuacje opatrnościowe, czyli ci o różnej zdolności do wierności otrzymują proporcjonalne do tego stanowiska odpowiedzialności, tak jak ci o mniejszej zdolności do wierności otrzymują proporcjonalnie niższe stanowiska, różniące się zgodnie ze zmiennymi wartościami procentowymi kombinacji tych trzech rzeczy.

Boski Plan z konieczności jest konstruktywną postępującą prawdą. Na prawdę już posiadaną Pan nakłada więcej prawdy, podając przykazanie za przykazaniem, przepis za przepisem (Iz. 28:10,13). Padanie manny na rosę przez całą noc sugeruje stopniowy rozwój prawdy (Przyp. 4:18), przywodząc nam na pamięć myśl wyrażoną w pewnej pieśni: „Wciąż jeszcze przyjdzie więcej” („Still there’s more to follow” – wers z pieśni nr 80 pt. „Have you on the Lord believed?” w angielskim śpiewniku *Hymns of the Millennial Dawn* – przyp. tłum.). Jest to również sugerowane przez ciągłe padanie manny podczas całej podróży Izraela po pustyni, tak jak w antytypie od Jordanu aż do teraźniejszości. Prawda na czasie spadała na prawdę, która już wcześniej była prawdą na czasie wśród ludu Bożego – pozafiguralnego obozu (nie tylko na dziedzińcu). Jednak postępująca prawda nie odkłada na bok prawdy wcześniej otrzymanej, jak uczą niektórzy zwodziciele. Ci z nas, którzy w czasie Paruzji obserwowali tę specyfikę prawdy, to, że była prawdą na czasie, tj. była dostarczana w miarę potrzeb, okoliczności i doświadczeń ludu Bożego i ci, którzy w czasie Epifanii obserwują tę cechę prawdy na czasie, wiedzą, że tak działa ta zasada w praktyce.

Prawda na czasie podawana była ludowi Bożemu w sposób dostosowany do jego różnych potrzeb, okoliczności i doświadczeń, ponieważ Słowo Boże jest tak sformułowane, że jest dostosowane nie tylko do potrzeb ludu Bożego w ogólności, ale również do indywidualnych potrzeb jednostek znajdujących się w różnych okolicznościach i doświadczeniach. Pokazuje to, że Bóg i Jego prawda są praktyczne. To, że Bóg tak ułożył swoje Słowo, aby mogło być dostosowywane do ogólnych potrzeb Jego ludu wynika z Am. 3:7 (UBG): „Doprawdy, Pan BÓG nie

nie czyni [w realizacji swego planu], jeśli nie objawi swojej tajemnicy swym sługom, prorokom”. Te czyny są czasem objawione w prorocत्वach, a czasem w typach Słowa, które w szczegółach pokazuja odkrywanie planu Bożego na czasie. To, że Bóg dostosował swoje Słowo do konkretnych potrzeb poszczególnych członków Jego ludu w ich różnych okolicznościach i doświadczeniach, jest widoczne w wielu miejscach Pisma Świętego (1 Moj. 49:24; 2 Moj. 23:22; 5 Moj. 10:18; Ps. 23:4; 34:7,10; 37:25,34; 40:5; 44:1-3; 68:6; 105:16-22; 146:7-9 itd.).

Gdy ktoś, kto wyznał, że będzie jadł ze stołu przygotowanego przez Boga, przez Jego wybrane naczynia, odrzuca to naczynie i przyjmuje tylko fałszywe światło, to ma udział w nieczystym chlebie. Jeśli chodzi o pokarm na czas słuszny – postępującą prawdę, to takie osoby nie przyjmują go, ale odrzucają i są wygłodzone, słabe, chore i śpiące.

Kiedy mówimy o naszym uczestnictwie w Słowie Bożym, to oznacza nasze jedzenie go (Jer. 15:16; 1 Piotra 2:2; Żyd. 5:11-14; 6:5; Obj. 10:8-10). Jest to pokarm, którym karmi się nasz duch. Tak dalece, jak możemy to stwierdzić, Bóg jest jedyną istotą we wszechświecie, która nie potrzebuje duchowego pokarmu. Wynika to z Jego wszechwiedzy. Jezus i Małuczkie Stadko nie potrzebują uzupełniać utraconej wiedzy ani wzmacniać swego charakteru. Oni nigdy niczego nie zapomną, a ich charakter na zawsze pozostaną niezłomnie silne. Będą oni jednak potrzebowali od Boga objawień nowych rzeczy, aby wiedzieć, czego i w jaki sposób dokonywać w przyszłych dziełach stworzenia, gdy wieki w niekończącym się ciągu będą następowały po sobie (E1, s. 167).

Cenne i zadowalające jest to, że pastor Jolly pomaga nam zrozumieć konieczność adaptacji w PT 1969, s. 40: Główni i podrzędni wodzowie oczyszczonego ludu Pańskiego [inni przyłączą się do niego, gdy się oczyszczą] nie przestali przestrzegać tych paruzyjnych zarządzeń i metod dotyczących służby – które ponownie zostały potwierdzone przez pastora Johnsona, jako Pańskiego wykonawcę na okres Epifanii – z kilkoma mniejszymi przystosowaniami dodanymi przez brata Johnsona, aby odpowiadały zmienionym warunkom w Epifanii i w żadnej kwestii nie odstępili od rozkazania królewskiego dotyczącego kapłanów i Lewitów. Nie przestali też przestrzegać nauk prawdy, włączając te nauki, które były dane przez Poślanników Paruzji i Epifanii [czyli tych dotyczących skarbów].

Według naszego zrozumienia Hiram (br. Jolly) jako jednostka był ostatnim członkiem Wielkiej Kompanii, który zakończył swój bieg na Ziemi. Wraz z jego śmiercią wewnętrzny Dziedzinec Świątyni Epifanii został skompletowany. Młodociani Godni asystenci (liczba mnoga) brata Jolly'ego po jego śmierci kontynuowali dzieło skompletowania zewnętrznego Dziedzińca Świątyni Epifanii. Antytypiczni asystenci Hiram – Młodociani Godni i Poś-

więceni Obozowcy Epifanii po jego śmierci zgodnie z jego instrukcjami i poleceniami wykonują dzieło budowania Obozu Epifanii aż do jego ukończenia. Postępująca i teraźniejsza prawda! W Iz. 59:1 (UBG) czytamy: „Oto ręka PANA nie jest skrócona [...]”.

Wielu nie docenia właściwie drogocennych klejnotów prawdy, które mają na swojej własnej figurальной działce! Czy prawda jest warta walki o nią? O, ona ma swoją cenę. Czy jesteśmy nią zachwyceni, czy też jest ona tak logiczna, że wielu nie widzi szczególnej potrzeby, by o nią walczyć? Czy badamy głębsze rzeczy Słowa?

Ta sama zdolność i pilność są wymagane, aby uzyskać dokładne zrozumienie i ocenę prawdy epifaniczno-bazylejskiej. Wydaje się, że czasami bracia nie doceniają przywileju, że pełna znajomość prawdy została im udostępniona i tego, jak ważne jest, aby mieć szczere pragnienie uczenia się i ugruntowania w naukach prawdy. Nie doceniają też, że Bóg będzie zadowolony, gdy jako dowód prawdziwej miłości do prawdy i jej ducha, okazemy potrzebny entuzjazm.

POSTĘP W PRZYRODZIE

I rzekł Bóg: Niech się zbiorą w jednym miejscu wody, które są pod niebem, i niech się ukaże sucha powierzchnia. I tak się stało. I Bóg nazwał suchą powierzchnię ziemią, a zbiorowisko wód – morzami. A gdy to się dokonało i zostało zatwierdzone przez Boga, on powiedział: Niech ziemia zrodzi trawę, rośliny wydające nasiona i drzewo urodzajne przynoszące owoc według swego rodzaju, którego nasienie będzie w nim na ziemi. I tak się stało. Pastor Russell komentuje ten biblijny dowód w P6, s. 32: Geologia w pełni potwierdza ten opis. Wskazuje nam, że gdy powierzchnia Ziemi oziębiała się, ciężar wód mógł przyczyniać się do jej odkształcania się i wyginania – pewne obszary obniżyły się i stały się głębinami mórz, inne miejsca zostały wypiętrzone i utworzyły łańcuchy górskie – nie nagle, lecz stopniowo, jedno pasmo po drugim. Nie powinniśmy przyjmować, że wszystkie te zmiany nastąpiły w przeciągu siedmiu tysięcy lat tego trzeciego dnia epokowego, lecz raczej, że dzień ten był świadkiem jedynie początku dzieła niezbędnego do przygotowania Ziemi na pojawienie się roślinności, gdyż najwidoczniej geologia ma rację twierdząc, że pewne wielkie zmiany tego rodzaju są stosunkowo późniejsze. Nawet w przeciągu ostatniego stulecia mieliśmy małe przykłady tej siły i nie będziemy zdziwieni, jeśli następnych kilka lat przyniesie nam kolejne paroksyzmy [krótkie, nagłe ataki] przyrody, gdyż jesteśmy w kolejnym okresie przejściowym – u zarania Wieku Tysiąclecia, w którym zmiana warunków jest rzeczą konieczną [potrzebną do określonego celu; niezbędną].

POSTĘP W SŁOWIE BOŻYM

Br. Russell pisał również o Kościele laodycejskim jako obejmującym nominalny lud Boży, np. Jesteś-

my w czasie ostatniego lub laodycejskiego stadium wielkiego nominalnego kościoła ewangelicznego złożonego z pszenicy i kłólu (Dz. Ap. 3:14-22).

Jeśli chodzi o zakończenie okresu laodycejskiego, br. Johnson wskazał, „że okres Laodycei był okresem żniwa w latach 1874-1954, z czego pierwsze 40 lat – Paruzja – przypada na żniwo, a drugie 40 lat – Epifania na pozostałe procesy żniwa” (E6, s. 377; zob. też s. 383, u góry). Tak więc, jeśli chodzi o lud Boży, ostatnia część okresu Laodycei i Epifanii, „ostatni szczególny okres Wieku Ewangelii” (E4, s. 65, par. 2), wydają się kończyć w tym samym czasie.

Dołączenie do Królestwa ostatniego członka Maluczkiego Stadka 22 października 1950 r., kilka lat przed rokiem 1954, zakończyło laodycejski okres Kościoła dla Ciała Chrystusowego w ciele, lecz nie dla innych wyżej wymienionych części Kościoła laodycejskiego. Dla nich rok 1954 oznacza zakończenie, w ograniczonym sensie, zarówno epoki Laodycei, jak i okresu Epifanii, ponieważ tutaj wybrani z Wieku Ewangelii jako całość, łącznie z Młodocianymi Godnymi, są po raz pierwszy kompletni w swoim członkostwie i otwiera się pierwsze dzieło Bazylei (zob. PT 1954, s. 41,42,51-59 – TP 1954, s. 49-52, 65-70 – przyp. tłum.).

Jednak okres Epifanii, choć kończy się w swym węższym znaczeniu w roku 1954, w innym znaczeniu trwa po 1954 r. i 1956 r. (zob. PT 1954, s. 51-54 – TP 1954, s. 65-70 – przyp. tłum.). Tak więc etap laodycejski Kościoła, którego Epifania jest ostatnią częścią, również trwa po roku 1954 i po roku 1956. Również Wielka Kompania (część prawdziwego Kościoła – E8, s. 238, 239) i Młodociani Godni byli tu przez szereg lat po okresie obejmującym lata 1954-56 (E11, s. 493). Dla nich okres laodycejski rozciąga się na nieokreślony czas po okresie obejmującym lata 1954-56.

Okres Epifanii jako czas ucisku dla nominalnego kościoła i świata wydaje się być również synchroniczny z ostatnią częścią epoki Laodycei. Br. Johnson stwierdza, że „wraz z rokiem 1914 rozpoczęły się epifaniczne cechy Laodycei [...] z wojną światową jako pierwszym wielkim fizycznym ukaraniem chrześcijaństwa za usprawiedliwienie tych źle postępujących ludzi, po którym nastąpią inne cechy gniewu, które nie zakończą się, dopóki nie zakończy się epifaniczna część Laodycei” (E6, str. 379; zob. też PTQ book [*Present Truth Question Book* – przyp. tłum.], e-page 192). Z tego punktu widzenia również okres Laodycei ewidentnie trwa po okresie obejmującym lata 1954-56 r., gdyż Epifania – jego ostatnia część, trwa po okresie obejmującym lata 1954-56 r. (PT 1954, s. 51, 52; TP 1954, s. 65-70 – przyp. tłum.).

Jako prospektywni Poświęceni Obozowcy Epifanii, święci Laodycei, jesteśmy wiernymi i lojalnymi dziećmi Jehowy. Czujemy ciepło Jego miłości, a czułe serca mówią: „Będę mieszkał w twoim przybytku na wieki, chroniąc się pod osłoną twych skrzydeł

[...]” (Ps. 61:4, UBG). W. 3.: „Ty bowiem jesteś moją ucieczką i wieżą warowną przed wrogiem”. W. 5.: „Bo ty, Boże, wysłuchałeś moich słubów [moje poświęcenie]; dałeś dziedzictwo tym, którzy się boją twego imienia”. Ps. 59:16 (UBG) mówi: „Ale ja będę śpiewał o twojej mocy, rankiem będę wysławiać twoje miłosierdzie, bo ty stałeś się dla mnie twierdzą i ucieczką w dniu mego ucisku”.

Mowa jest tutaj o świętych okresu laodycejskiego. Do pokazania ich bezpieczeństwa użyte są tutaj dwa obrazy: kury osłaniającej swoje pisklęta przed niebezpieczeństwem swymi piórami i orła chroniącego swoje młode skrzydłami. Pióra kury przedstawiają Pańską opatrność, a ogólny obraz jest taki, że matka kwoka, gdy jastrząb jest w pobliżu, gładzi do swojego potomstwa, wzywając je pod swoje skrzydła, pod swoją specjalną ochronę. Gdakanie reprezentuje „Ślub Panu”. To rodzi pytanie: „Bo nadszedł wielki dzień jego gniewu. I któż może się ostać?” (Obj. 6:17, UBG; R4304).

Dwa skrzydła orła reprezentują Stary i Nowy Testament, których głównymi tematami są odpowiednio: restytucja – Pieśń Mojżesza i zbawienie wyborcze – Pieśń Baranka. Te prawdy są naszą ochroną. Tak więc bezpieczeństwo świętych jest zapewnione przez Słowo i przez opatrność Pana. Tak, mamy pełną zbroję Bożą, która umożliwia nam wytrwanie w samym środku czasu ucisku, bez względu na to, jak gwałtowne burze życiowe mogą nas zaatakować.

Wiek Ewangelii zakończył się początkowo w 1874 r., kiedy to rozpoczęło się żniwo Wieku Ewangelii (Obj. 14:14-16) i rozpoczęła się wstępna faza Wieku Tysiąclecia, wraz z wtórym przyjściem Chrystusa, Jego początkowym aktem uchwycenia Szatana i rozpoczęcia wiązania go w tym tysiącu lat (Obj. 20:2). Nie powinniśmy jednak myśleć, że Wiek Ewangelii w swym ostatecznym sensie zakończył się w 1874 r., ponieważ kończył się on stopniowo w różnych etapach, w miarę jak nakładał się na Wiek Tysiąclecia, który podobnie otwiera się stopniowo w różnych etapach, w latach 1874, 1878, 1881, 1914, 1954 *itd.* Podczas gdy klasa Chrystusa jest bardzo aktywna w burzeniu błędów i imperium Szatana, to dodatkowo jest bardzo aktywna w dopełnianiu wyborczych i *quasi*-wyborczych cech Boskiego dzieła Wieku Ewangelii.

Drogie poświęcone dzieci Boże, „Boski plan” nie jest jeszcze zakończony. Przez działania Chrystusa obejmuje on przyszłe zniszczenie imperium Szatana, włączając w to każdy uciskający rząd, fałszywy system religijny, drapieżne organizacje arystokratyczne i kapitalistyczne, a także każdą złą i samolubną instytucję. Obejmuje on także całkowite związanie Szatana i jego upadłych aniołów, usunięcie ich z ziemskiej atmosfery i uwięzienie w czasie Tysiąclecia, zmartwychwstanie wszystkich sprawiedliwych, wzbudzenie niesprawiedliwych, ustanowienie Królestwa

Bożego na całą Ziemi, zniszczenie wszystkich warunków sprzyjających złu, zbudowanie warunków sprzyjających sprawiedliwości, przemienienie Ziemi w raj, podniesienie straconego rodu Adama przez posłuszeństwo do pierwotnej doskonałości, restytucja, wypuszczenie Szatana i upadłych aniołów na ostateczną próbę ludzkości, zachowanie wiernych w stanie wiecznego życia na Ziemi, zniszczenie Szatana oraz złych aniołów i ludzi przy końcu Małego Okresu po Tysiącleciu oraz napełnienie ziemi chwałą Bożą. Z pewnością te cudowne cechy planu Bożego, które dopiero mają się wypełnić, będą niezwykłą demonstracją cudownej mocy Boga – Jego wszechmocy! (E1, s. 51).

PIERWSZEŃSTWO DLA POŚWIĘCONYCH OBOZOWCÓW EPIFANII

Wielkie Grono i Maluczkie Stadko w czasie żniwa i podczas ich gromadzenia są przedstawione odpowiednio przez czas żniwa jęczmiennego i pszenicznego oraz ich gromadzenia (E4, s. 375,376). Rozumiemy, że cała figuralna pszenica i jęczmień – Maluczkie Stadko i Wielka Kompania – zostały już zebrane. Również całe figuralne żyto – Starożytni Godni (E12, s. 493) – zostało zebrane przed Wiekiem Ewangelii (Łuk. 16:16). Jednak inne ziarna lub nasiona, które były uprawiane w Ziemi Świętej i były używane do wypieku chleba, takie jak bób, soczewica i proso (Ezech. 4:9), mogą być użyte do zilustrowania Młodocianych Godnych (bób), Poświęconych Obozowców Epifanii (soczewica) i reszty quasi-wybranych (proso). Te klasy są nadal zbierane jako przedmilenijne nasienie Abrahama.

Bracia Russell i Johnson nauczali, że niektórzy obecni poświęceni wierzący z pogan (*zaliczeni* przez Boga do Izraelitów) będą mieli pierwszeństwo przed cielesnymi Izraelitami w Królestwie. Jak wykazaliśmy w PT 1972, s. 15, jeżeli Bóg czyni wyjątek od ogólnej zasady „najpierw Żydom” w przypadku klasy Młodocianych Godnych, którzy weszli pod Nowe Przymierze, ale są głównie z pogan, to z pewnością nie ma powodu, dla którego Bóg nie mógłby uczynić wyjątku również w przypadku innej poświęconej klasy – Poświęconych Obozowców Epifanii. Wejdą oni pod Nowe Przymierze, ale są głównie z pogan. Ta klasa również jest wierna Jemu w poświęceniu w czasie, gdy grzech jest wciąż w przewadze.

Oczywiście, (a) skoro „wszyscy poświęceni z Wieku Ewangelii jako prawdziwie wypełniający prawo dzięki sprawiedliwości Chrystusa (Rzym. 10:4) są przez Boga poczytani za Izraelitów, bez względu na to, czy ich ciało jest żydowskie czy pogańskie” i (b) ponieważ z powodu ich wiary są oni przez Boga poczytani za dzieci Abrahama, to Poświęceni Obozowcy Epifanii z pogańskiego rodu, oprócz Młodocianych Godnych z pogańskiego rodu, są jako przedrestytucyjni poświęceni włączeni do tych, którzy będą mieli pierwszeństwo przed cielesnymi Izraelitami w Królestwie. Tak powinno być,

gdyż Bóg zawsze udziela swych najwyższych łask *poświęconym* – tym, którzy przez Niego są uważani za nasienie Abrahama, nawet jeśli nie są z żydowskiego rodu, w przeciwieństwie do *niepoświęconych*, niezależnie od tego, czy są z żydowskiego czy z pogańskiego rodu.

Boska ocena poszczególnych osób i udzielanie im łask zawsze było i będzie oparte na ich postawie serca i bliskości ich relacji z Nim, a nie na czymś zewnętrznym, takim jak wygląd fizyczny, siła, zdrowie itp. On nie patrzy na osoby, ale patrzy na charakter (Rzym. 9:13). Poświęceni (wszyscy ci, którzy są poczytani przez Boga za Izraelitów, Żydów, „bez względu na to, czy ich ciało jest żydowskie czy pogańskie”) są zawsze uważani przez Niego za wyższą klasę nasienia Abrahama niż niepoświęceni, bez względu na to, czy są z żydowskiego rodu czy nie. Inne pisma wskazują, że Poświęceni Obozowcy Epifanii mają pierwszeństwo przed cielesnymi Izraelitami w wejściu pod Nowe Przymierze i do Królestwa (PT 1973, s. 27).

Czy rzeczywiście Pismo Święte mówi nam, że niewielu byłoby w stanie usłyszeć, ocenić, zrozumieć i przyjąć ofertę zbawienia wyborczego? Boskie zarządzenie dotyczące powołania jest wyborcze, czyli selektywne. Ono przemawia do niektórych, a nie przemawia do innych. Dla jednych jest ono atrakcyjne, a dla innych nie.

Pamiętajmy, że teraz, w rozszerzonym Żniwie Wieku Ewangelii, Bóg dokonuje szczególnego dzieła zbierania i uzupełniania swoich klejnotów (Mal. 3:17; Ps. 50:5; Iz. 56:8). Bądźmy nadal jak świecące światła w tym ciemnym i złym świecie, niezłomnie zachowując słowa żywota (Filip. 2:15, 16). Taka postawa przyniesie surowe doświadczenia i polerowanie, ale na chwilę w porównaniu do dłużej trwających środków dyscyplinujących dla niewybranych, z którymi będziemy mieli do czynienia w czasie Tysiącletniego Pośredniczącego Panowania Chrystusa. Jako synowie Boży (Iz. 60:4; Joel 2:28) te „klejnoty”, które teraz są przygotowywane przez Pana i bardzo uprzywilejowane – bardziej niż wszyscy inni – mogą z *radością* przyjmować różne ziemskie niepowodzenia, wiedząc, że te rzeczy przyniosą im „przeogromną i wieczną wagę chwały” (2 Kor. 4:17, UBG).

Mówiąc o nas jako o synach Bożych, Pismo Święte oświadcza, że znajdujemy się w szkole Chrystusowej (ta sama myśl jest pokazana w cięciu i polerowaniu klejnotów). A o tych, którzy ostatecznie zostaną przyjęci jako synowie, mówi, że będą to tacy, którzy ukończą swój bieg z radością. Wszyscy, którzy będą należeć do tej klasy (klejnotów) muszą być kopiami drogiego Syna Bożego, który sam jest największy, najznakomitszy i absolutnie doskonały (Rzym. 8:29,30).

Ten proces poszukiwania przedmilenijnego nasienia Abrahama i traktowania ich jak klejnoty: mycia, cięcia i polerowania, trwa już od ponad dzie-

więtnastu stuleci. Pismo Święte wskazuje nam, że teraz, gdy nadszedł koniec tego Wieku, nadszedł czas wkładania w oprawy tych klejnotów i ustawiania ich w chwale Królestwa, przygotowując ich do pośredniczącego panowania, w którym zostaną wywyższeni jako Światłość Świata. Zgodnie z tym znaki czasu wyraźnie wskazują, że wielki czas ucisku dla świata przygotowuje świat do nadchodzących błogosławieństw. Widzimy więc, że jeżeli mamy znaleźć się wśród tych wybranych klejnotów, wśród tych, którym zostaną oszczędzone niektóre z nadchodzących nieszczęść, to musimy być pilni i współpracować z wielkim Mistrzem, aby kształtowanie i polerowanie naszych serc i naszej woli, mogło być szybko dopracowane i abyśmy mogli być gotowi do tego, by zostać jednym z klejnotów, które On będzie wkładał w oprawy jubilerskie – Jego klejnoty, Jego ukochane i Jego własne, zdając sobie sprawę, że nawrócenie świata nie jest zadaniem na obecne czasy, ale na nadchodzące wkrótce Tysiącletnie Pośredniczące Panowanie Chrystusa. Bądźmy jak klejnoty w rękę Boga!

W Rzym, w 11. rozdziale Apostoł Paweł pokazuje bardzo wyraźnie, że odnowienie cielesnego Izraela ma nastąpić po wyborczym działaniu Boga w Wieku Ewangelii. Po tym jak w Rzym. 9:31-33 i w rozdziale 10. opisał niewiarę cielesnego Izraela i jego potknięcie się o Chrystusa, w Rzym. 11:1-12 pokazuje, że Bóg nie odrzucił ich całkowicie, chociaż ogromna większość była zaślepiona i nie wierzyła (w. 30.). Pokazuje, że resztką Żydów („prawdziwi Izraelici”) przyjęła Mesjasza i otrzymała wysokie powołanie Wieku Ewangelii, a do nich mieli być dodani poświęceni chrześcijańscy wierzący z pogan, wszczepieni do duchowego Izraela i w obietnicę Abrahamową jako dzikie gałązki oliwne. Te gałęzie były wszczepione w miejsce żydowskich naturalnych gałęzi, które zostały odłamane z powodu niewiary w Mesjasza i odrzucenia go (wersety 13-24; PT 1984, s. 31).

Pastor R. G. Jolly poinformował nas o przyszłym przywództwie w PT 1978, s. 87 (TP 1979, s. 79 – przyp. tłum.): A jak może nasz Dobry Pasterz, Baranek, który był zabity, dalej otwierać pieczęcie księgi (Obj. 5:5), by udzielać swym owcom prawdy na czasie, skoro siedem składowych aniołów siedmiu okresów Kościoła, siedem składowych gwiazd lub siedmiu pasterzy ze swymi ośmioma książętami (Mich. 5:5; Posłannik Paruzji był siódmym a Posłannik Epifanii ósmym) ukończyło swój bieg?

Na podstawie pewnych dowodów Pisma Świętego, rozumu i faktów Posłannik Epifanii, 49. i ostatni członek gwiazdny oraz ostatni członek Maluczkiego Stadka mający dostąpić uwielbienia (E10, s. 142), wykazał, że po jego śmierci Pan odda przywilej zarządzania prawdą Wielkiej Kompanii, szczególnie Dobrym Lewitom i ich przez Boga naznaczonemu wodzowi („towarzyszowi i specjalnemu pomocnikowi Posłannika Epifanii” aż do jego śmierci – PT 1942, s. 14,15; PT 1943, s. 79) i że w ten sposób „Wielka Kompania

będzie musiała usługiwać sobie bez bezpośredniej usługi ze strony członka gwiazdnego” (zob. PT 1944, s. 29, par. 1; PT 1948, s. 45; PT 1950, s. 192,193; PT 1952, s. 83-91; PT 1960, s. 50-63; PT 1969, s. 41-43).

Jesteśmy przekonani, że kiedy Wielka Kompania zakończyła swój ziemski bieg, nasz Pan kontynuował swoją specjalną pasterską opiekę nad swoim ludem poprzez Młodocianych Godnych, a kiedy i oni zakończą swój bieg w tym życiu, będzie kontynuował tę opiekę za pośrednictwem Poświęconych Obozowców Epifanii.

Pastor August Gohlke zwrócił uwagę w PT 1986, str. 9-10 (TP 1986, s. 67 – przyp. tłum.), że posłannik Epifanii określa LHMM jako „ruch, dobrowolną działalność”, jako „nazwę nadaną naszej pracy publicznej”, jako „fundację lub fundusz”, którego opiekunem wykonawczym jest jednostka, i że Ruch bez wątpienia będzie działał na tej samej zasadzie pod kierownictwem Młodocianych Godnych. Wierzmy, że takie same zasady będą kontynuowane również, jak Bóg da, po tym, jak wszyscy Młodociani Godni zakończą swój bieg i aż do czasu rozpoczęcia Pośredniczącego Królestwa.

Antytypiczny Hiram (br. Jolly) jest jednostką, a nie klasą. Dlatego nie miał on żadnego członka Wielkiej Kompanii jako swojego następcy; ponieważ ten przywódca Wielkiej Kompanii zakończył pracę nad wewnętrznym Dziedzincem Świątyni Epifanii (PT 1953, s. 53, kol. 2, par. 3 – PT 1968, s. 71, kol. 2, par. 3; TP 1956, s. 23 – przyp. tłum.). W związku z tym był ostatnim członkiem Wielkiej Kompanii, który zakończył swój bieg życia na Ziemi (PT 1979, s. 44-46 TP 1979, s. 64-69 – przyp. tłum.). Do czasu swej śmierci ukończył wewnętrzny Dziedzinec Świątyni Epifanii. Jego Młodociani Godni asystenci kontynuują od czasu jego (brata Jolly’ego) śmierci dzieło ostatecznego ukończenia zewnętrznego Dziedzinnca Świątyni Epifanii, a jego asystenci – Młodociani Godni, Poświęceni Obozowcy Epifanii i inni asystenci – od czasu jego śmierci kontynuują dzieło budowania Obozu Epifanii zgodnie z jego instrukcjami i wskazówkami, aż zostanie on ukończony i połączy się z Obozem Tysiąclecia pod Nowym Przymierzem, gdy zostanie ono zainaugurowane.

Moi drodzy, mający nadzieję na udział w klasie Poświęconych Obozowców Epifanii (prawdziwi chrześcijanie): Świat i słownik definiują chrześcijanina jako tego, który wyznaje wiarę w Jezusa jako Chrystusa. Niestety, z czasem słowo „chrześcijanin” straciło wiele ze swojego znaczenia i często jest używane w odniesieniu do kogoś, kto jest religijny lub ma wysokie wartości moralne, ale kto może, ale nie musi być prawdziwym naśladowcą Jezusa Chrystusa. Wielu ludzi, którzy nie wierzą i nie ufają Jezusowi Chrystusowi, uważa się za chrześcijan tylko dlatego, że chodzą do kościoła lub żyją w „chrześcijańskim” kraju. Ale chodzenie do kościoła, służenie tym, którzy mają mniej szczęścia niż ty, czy bycie dobrym człowiekiem

nie czyni cię chrześcijaninem. Chodzenie do kościoła nie czyni cię chrześcijaninem, tak jak wejście do garażu nie czyni cię samochodem. Bycie członkiem kościoła, regularne uczęszczanie na nabożeństwa i dawanie datków na działalność kościoła nie czyni cię chrześcijaninem.

Ci, mający nadzieję na udział w klasie Poświęconych Obozowców Epifanii (prawdziwi chrześcijanie), którzy są związani i rozumieją zarządzenia i nauki Bible Standard Ministries (LHMM) mają wyższe standardy niż wyżej wymienieni chrześcijanie. Oni są w harmonii z Rzym. 12:1: „Proszę was tedy, bracia! [...]”. To napomnienie jest skierowane tylko do poświęconych i wierzących! To nie jest wzywanie grzeszników do pokuty, ale jest do pokutujących grzeszników, którzy już przyjęli Jezusa jako swojego Zbawiciela. To napomnienie jest do braci, ponieważ oni zostali usprawiedliwieni i przyprowadzeni do społeczności z Bogiem. Ten list został napisany do tych, którzy już byli poświęceni.

Przeanalizujmy razem słowa zapisane w Mich. 6:8: „Oznajmił ci człowiecze, co jest dobrego, i czegoż Pan chce po tobie; tylko abyś czynił sąd, a miłował miłosierdzie i pokornie chodził z Bogiem twoim”. Nie

jesteśmy zobowiązani do wykonywania czegoś więcej niż sprawiedliwość, lecz wolno nam czynić więcej. Nasz miły, kochający, łaskawy Bóg Jehowa wymaga od nas lojalności i posłuszeństwa wobec Niego, tak jak pokazał nam to Jego syn Jezus. Bóg Jehowa nie wymaga ofiar, to przywilej tylko dla poświęconych! On wymaga od nas, byśmy postępowali sprawiedliwie i trzymając zasady prawdy i sprawiedliwości w swoich myślach byli na wskroś prawy; tacy, w których prawda, czystość i dobroć będą pod kontrolą.

Mając pod kontrolą zasady prawdy i sprawiedliwości, powinniśmy coraz bardziej pielęgnować przymiot miłosierdzia. Starajmy się pielęgnować szacunek dla praw innych, ale ponadto mieć ducha ofiary, który chętnie oddaje życie za braci. Jako Poświęceni Obozowcy Epifanii chodźmy pokornie, dopóki nie zostaniemy uznani za godnych wielkiej nagrody, która jest przed nami! Rozpoczynajmy każdy dzień z zamiarem, aby: (1) czynić sprawiedliwie (2) miłować miłosierdzie i (3) chodzić pokornie w przywileju służenia wielkiemu Jehowie i Jego powołanym, wybranym i wiernym.

PT 2022, s. 22-29

SPRAWOZDANIA KRAJOWE ZA ROK 2021

PODSUMOWANIE PRACY W USA

1 STYCZNIA – 31 GRUDNIA 2021 R.

SŁUŻBA PIELGRZYMSKA I EWANGELISTYCZNA

Pielgrzymi	3
Pielgrzymi pomocniczy	7
Ewangelisci	1 3
Zebrania publiczne i półpubliczne	5 0
Frekwencja	3 049
Zebrania zborowe	1 781
Frekwencja	6 788
Przebyte mile	61 265

FINANSE

(FUNDUSZ OGÓLNY)

PRZYCHODY

Datki	51 212 \$
Prenumeraty	2 838 \$
Sprzedaż literatury	2 579 \$
Przychody różne	489 228 \$
PRZYCHODY OGÓŁEM	545 857 \$

WYDATKI

Pielgrzymi i ewangelisci (bez kosztów pokrytych indywidualnie)	284 814 \$
Koszty administracyjne	53 843 \$
Sprzęt	2 756 \$
Koszty eksploatacji i napraw	99 857 \$
Media (prąd itd.)	28 117 \$

Wyposażenie i inne	0 \$
Podatki	10 140 \$
Wydawanie czasopism	26 964 \$
Internet	702 \$
WYDATKI OGÓŁEM	507 193 \$
Saldo z 31 grudnia 2021 r.	38 857 \$

Uwaga: Dane finansowe obejmują przychody z działalności (datki, prenumeraty, sprzedaż itd.) oraz wydatki, ale nie dotyczą nieruchomości.

KORESPONDENCJA

Otrzymane listy, kartki, e-maile	3 742
Wysłane listy, kartki, e-maile	3 198

DYSTRYBUCJA LITERATURY

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/zamówione	2 469
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/zamówione	6 413
<i>Wykłady Pisma Świętego</i>	434
Tomy i broszury obcojęzyczne	4
<i>Fotodrama stworzenia</i>	8 8
<i>Życie, śmierć i co dalej?</i>	8 2
Śpiewniki	3 6
<i>Codzienna niebiańska manna</i>	7 6
Tomiki wierszy	1 6
Broszury (<i>Piekło, Spirytizm, Cienie Przybytku</i>) i inne	12 220
Skorowidze	8
Oprawione zbiory czasopism	7 2

Inne publikacje.....	7 3
<i>Wykresy i rysunki Boskiego planu wieków, Przybytku i Piramidy</i>	9
<i>Bible Standard Cyclopedia</i>	7 1
Ulotki rozprowadzone przez ochotników	7 9
Ulotki	49 257
Różne kartki, przypinki „Restytucja”	43 6

PRACA W INTERNECIE (USA)

(STYCZEŃ-GRUDZIEŃ 2021 R.)

Odwiedziny (ze zwróceniem uwagi na treść)	57 152
Indywidualne osoby	14 627
Z różnych krajów	1 44

POLSKA

PODSUMOWANIE PRACY

ZA OKRES OD 1 STYCZNIA – 31 GRUDNIA 2021 R.

SŁUŻBA PIELGRZYMSKA I EWANGELISTYCZNA

POLSKA

Pielgrzymi	1
Pielgrzymi pomocniczy	2 8
Ewangelisci.....	2 7
Zebrania publiczne i półpubliczne.....	2 29
Frekwencja	41 982
Zebrania zborowe	1 967
Frekwencja	37 961
Przebyte kilometry	105 682

UKRAINA

Pielgrzymi pomocniczy	8
Ewangelisci.....	4
Zebrania publiczne i półpubliczne.....	2 5
Frekwencja	2 345
Zebrania zborowe	406
Frekwencja	11 381
Przebyte kilometry	11 500

LITWA

Pielgrzymi pomocniczy	1
Zebrania publiczne i półpubliczne.....	5
Frekwencja	472
Zebrania zborowe	3 9
Frekwencja	484
Przebyte kilometry	2 206

MOŁDAWIA

Pielgrzymi pomocniczy	1
Ewangelisci.....	1
Zebrania publiczne i półpubliczne.....	2
Frekwencja	178
Zebrania zborowe	5 9
Frekwencja	1 080
Przebyte kilometry	2 300

FINANSE

(FUNDUSZ OGÓLNY)

Saldo z 1 stycznia 2021 r.	125 174,10
---------------------------------	------------

PRZYCHODY

Datki i sprzedaż literatury	
w tym (TP i SB)	220 812,30

PRZYCHODY OGÓŁEM 345 986,40

WYDATKI

Czasopisma.....	43 008,08
Konwencje.....	70 332,08
Sprzęt, naprawy biurowe, podatki, wysyłka, Internet i praca w ZK.....	52 844,24
WYDATKI OGÓŁEM	166 184,40
Saldo z 31 grudnia 2021 r.	179 802,00

Uwaga: Wszystkie powyższe kwoty w polskiej walucie (1 \$ ≈ 3,93 PLN)

KORESPONDENCJA

Otrzymane listy i e-maile	1 460
Wysłane listy i e-maile	1 825

DYSTRYBUCJA LITERATURY

POLSKA

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/zamówione.....	4 800/3 800
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/zamówione.....	7 200/5 700
<i>Wykłady Pisma Świętego</i>	208
Tomy epifaniczne.....	246
<i>Cienie Przybytku</i>	1 9
Kalendarze 2021.....	1 400
Nowe ulotki	100 000/55 000
Śpiewniki (po ukraińsku)	1 500
<i>Codzienna Niebiańska Manna</i>	101
Tomiki wierszy	6 6
Biblie (różne formaty i okładki)	9 3
Broszury, ulotki, wykresy i inne	1 148
Inne (wydawnictwa i multimedia).....	548

UKRAINA

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/zamówione.....	2 400/2 400
W języku rumuńskim	600/500
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/zamówione.....	400/400

PRACA W INTERNECIE

(STYCZEŃ-GRUDZIEŃ 2021 R.)

POLSKA

Odwiedziny (ze zwróceniem uwagi na treść)	21 233
Indywidualne osoby	130 817

UKRAINA

Odwiedziny (ze zwróceniem uwagi na treść)	25 533
Odwiedzający	130 817

NIEMCY

PODSUMOWANIE PRACY

ZA OKRES OD 1 STYCZNIA – 31 GRUDNIA 2021 R.**SŁUŻBA PIELGRZYMSKA
I EWANGELISTYCZNA /ZAGRANICZNI
PRZEDSTAWICIELE**

Pielgrzymi	1
Pielgrzymi pomocniczy	3
Ewangelisci	3
Zebrania publiczne i półpubliczne	2 6
Frekwencja	4 709
Zebrania zbiorowe	2 47
Frekwencja	3 067
Chrzty	1
Przebyte kilometry	14 365

FINANSE

(FUNDUSZ OGÓLNY)

PRZYCHODY

Datki	3 282,51 €
Prenumeraty	0 €
Sprzedaż literatury	0 €
Przychody różne	3 734,00 €
PRZYCHODY OGÓŁEM	7 016,51 €

WYDATKI

Pielgrzymi i ewangelisci (bez kosztów pokrytych indywidualnie)	0 €
Wydatki administracyjne	0 €
Sprzęt	1 073,74 €
Koszty eksploatacji i napraw	0 €
Media (prąd itd.)	1 460,80 €
Wypożyczenie i inne	0 €
Podatki	178,65 €
Wydawanie czasopism	1 184,48 €
Internet	92,52 €
WYDATKI OGÓŁEM	3 990,19 €
Saldo z 31 grudnia 2021 r.	11 508,86 €

Uwaga: 1 € = \$ 1.15; dane finansowe obejmują przychody z działalności (datki, prenumeraty, sprzedaż itd.) oraz wydatki, ale nie dotyczą nieruchomości.

KORESPONDENCJA

Otrzymane listy i e-maile	3 32
Wysłane listy i e-maile	4 38

DYSTRYBUCJA LITERATURY

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/zamówione	3 14
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/zamówione	0
<i>Wykłady Pisma Świętego</i>	5
Tomy i broszury obcojęzyczne	1 7
Tomy epifaniczne	0
<i>Fotodrama stworzenia</i>	2
<i>Życie, śmierć i co dalej?</i>	0
Śpiewniki	2
<i>Codzienna niebiańska manna</i>	3
Tomiki wierszy	0
Skorowidze	0
Oprawione zbiory czasopism	0
Broszury, ulotki, wykresy i inne	1 61

PRACA W INTERNECIE**NIEMCY**

(STYCZEŃ-GRUDZIEŃ 2021 R.)

Odwiedziny (ze zwróceniem uwagi na treść)	52 238
Indywidualne osoby	22 128
Z różnych krajów	5 2

NIGERIA**PODSUMOWANIE PRACY****ZA OKRES OD 1 STYCZNIA – 31 GRUDNIA 2021 R.****SŁUŻBA PIELGRZYMSKA
I EWANGELISTYCZNA**

Pielgrzymi	1
Pielgrzymi pomocniczy	1
Ewangelisci	8
Zebrania publiczne i półpubliczne	4
Frekwencja	2 10
Zebrania zbiorowe	8 25
Frekwencja	9 148
Chrzty	1
Przebyte kilometry	7 627

FINANSE

(FUNDUSZ OGÓLNY)

Saldo z 1 stycznia 2021 r.	21 855,00 ₦
---------------------------------	-------------

PRZYCHODY

Datki	3 250 850,00 ₦
Prenumeraty	160 ₦
Sprzedaż literatury	15 500,00 ₦
Przychody różne	0 ₦
PRZYCHODY OGÓŁEM	3 288 365,00 ₦

WYDATKI

Pielgrzymi i ewangelisci (bez kosztów pokrytych indywidualnie)	525 800,00 ₦
Koszty administracyjne	421 165,00 ₦
Sprzęt	95 300,00 ₦
Koszty eksploatacji i napraw	95 650,00 ₦
Media (prąd itd.)	28 650,00 ₦
Wypożyczenie i inne	0 ₦
Podatki	0 ₦
Wydawanie czasopism	0 ₦
Internet	0 ₦
WYDATKI OGÓŁEM	1 165 565,00 ₦
Saldo z 31 grudnia 2021 r.	2 122 800,00 ₦

Uwaga: Kwoty są podane w nairach (1 \$ = 410,90 ₦)

KORESPONDENCJA

Otrzymane listy i e-maile	294
Wysłane listy i e-maile	170

DYSTRYBUCJA LITERATURY

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/zamówione	6 0
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/zamówione	2 40
<i>Wykłady Pisma Świętego</i>	0
Tomy i broszury obcojęzyczne	0

Tomy epifaniczne	0
<i>Fotodrama stworzenia</i>	0
<i>Życie, śmierć i co dalej?</i>	0
Śpiewniki	0
<i>Codzienna niebiańska manna</i>	0
Tomiki wierszy	0
Skorowidze	0
Oprawione zbiory czasopism	0
Broszury, ulotki, wykresy i inne	3 580

FRANCJA

PODSUMOWANIE PRACY

ZA OKRES OD 1 STYCZNIA – 31 GRUDNIA 2021 R.

SŁUŻBA PIELGRZYMSKA I EWANGELISTYCZNA

Pielgrzymi	1
Pielgrzymi pomocniczy	1 5
Ewangeliści	3
Zebrania publiczne i półpubliczne	2 4
Frekwencja	1 203
Zebrania zborowe	3 82
Frekwencja	3 160
Chrzty	2
Przebyte kilometry	1 59

FINANSE

(FUNDUSZ OGÓLNY)

PRZYCHODY

Datki	50 746,61 €
Prenumeraty	3 971,54 €
Sprzedaż literatury	642,15 €
Przychody różne	0 €
PRZYCHODY OGÓŁEM	21 902,33 €

WYDATKI

Pielgrzymi i ewangeliści (bez kosztów pokrytych indywidualnie)	0 €
Koszty administracyjne	5 161,10 €
Sprzęt	0 €
Koszty eksploatacji i napraw	0 €
Media (prąd itd.)	2 533,59 €
Wypożyczenie i inne	0 €
Podatki	331,00 €

Wydawanie czasopism	3 572,18 €
Internet	0 €
WYDATKI OGÓŁEM	11 243,00 €
Saldo z 31 grudnia 2021 r.	61 405,21 €

Uwaga: Dane finansowe obejmują przychody z działalności (datki, prenumeraty, sprzedaż itd.) oraz wydatki, ale nie dotyczą nieruchomości.

KORESPONDENCJA

Otrzymane listy i e-maile	252
Wysłane listy i e-maile	368

DYSTRYBUCJA LITERATURY

<i>Teraźniejsza Prawda</i> – prenumerowane/ zamówione	725
<i>Sztandar Biblijny</i> – prenumerowane/ zamówione	1 426
<i>Wykłady Pisma Świętego</i>	3 7
Tomy i broszury obcojęzyczne	0
Tomy epifaniczne	1 6
<i>Fotodrama stworzenia</i>	0
<i>Życie, śmierć i co dalej?</i>	2
Śpiewniki	1
<i>Codzienna niebiańska manna</i>	2
Tomiki wierszy	2
Skorowidze	1
Oprawione zbiory czasopism	0
Broszury, ulotki, wykresy i inne	700

PRACA W INTERNECIE

FRANCJA

(STYCZEŃ-GRUDZIEŃ 2021 R.)

Odwiedziny (ze zwróceniem uwagi na treść)	26 112
Indywidualne osoby	0
Z różnych krajów	0

PAMIĘTAMY

Dnia **04.04.2022** r. w wieku **90** lat zmarła siostra Irena Piechocka ze zboru w Poznaniu.
Dnia **05.04.2022** r. w wieku **74** lat zmarła siostra Łucja Wesołowska z DPS „Betania”.
Dnia **08.06.2022** r. w wieku **95** lat zmarła siostra Marianna Józefczyk ze zboru w Poznaniu.
Dnia **13.06.2022** r. w wieku **95** lat zmarła siostra Irena Waroczyk ze zboru w Poznaniu.
Dnia **15.06.2022** r. w wieku **59** lat zmarł brat Jan Rotnicki ze zboru w Poznaniu.
Dnia **01.07.2022** r. w wieku **88** lat zmarł brat Erazm Łączkowski ze zboru w Poznaniu.
Dnia **06.08.2022** r. w wieku **93** lat zmarła siostra Stefania Moroz ze zboru w Jarosławiu.
Dnia **16.08.2022** r. w wieku **68** lat zmarł brat Tadeusz Piech ze zboru w Łodzi.
Dnia **31.08.2022** r. w wieku **93** lat zmarła siostra Janina Kaczmarek ze zboru w Ostrzeszowie.